

Arrest

nr. 285 762 van 7 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door haar ouders X en X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2022 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt bij beslissing van 21 augustus 2019 de vluchtelingenstatus toegekend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) gaat op 24 oktober 2022 over tot het nemen van een beslissing waarbij de vluchtelingenstatus wordt opgeheven. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend aan verzoekster wordt verstuurd op 25 oktober 2022, en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens de gegevens in uw dossier bent u een etnische Albanese geboren in België. De familie langs moederszijde van uw moeder A.D. (O.V. x.xxx.xxx) zat verwickeld in een bloedvete met een familie die net als haar familie langs moederszijde G. als familienaam heeft. De bloedvete culmineerde in 2005 toen A., K. en D.G., de ooms van uw moeder, O. en E.G. vermoordden, nadat eerder haar oom P. door de tegenpartij was gedood. Hun vaders, F. en S.G., wensen sindsdien bloedwraak.

In de daaropvolgende jaren weken verschillende leden van uw familie naar België uit. Velen onder hen verzochten hier om internationale bescherming. Aan hen werd de vluchtelingenstatus toegekend, omdat aan de door jullie geschetste bloedvete geloof werd gehecht en omdat op basis van de toen voorhanden zijnde COI aangenomen werd dat er voor jullie onvoldoende beschermingsmogelijkheden waren. Zo werd aan uw moeders oom A.G. (O.V. x.xxx.xxx), die op 4 juni 2007 om internationale bescherming verzocht, op 16 oktober 2007 de vluchtelingenstatus toegekend. Zijn neef D.G. (O.Vx.xxx.xxx), zoon van A.s vermoorde broer P.G., verzocht op 18 februari 2008 om internationale bescherming. Aan hem werd op 4 juli 2008 de vluchtelingenstatus toegekend. Aan D.s neef L.G. (O.V. x.xxx.xxx), zoon van A.s broer J.G., die op 24 januari 2008 om internationale bescherming verzocht, werd eveneens op 4 juli 2008 de vluchtelingenstatus toegekend. G.G. (O.V. x.xxx.xxx), zoon van de voor moord veroordeelde K.G., T.G. (O.V. x.xxx.xxx), broer van D.G. en L.G. (O.V. x.xxx.xxx), broer van L., verzochten op 20 januari 2011 om internationale bescherming. Aan hen werd op 23 augustus 2011 de vluchtelingenstatus toegekend. Op 22 juni 2011 verzocht L.G. (O.V.x.xxx.xxx), echtgenote van de voor moord veroordeelde D. en moeder van de minderjarige L. en R., om internationale bescherming. Aan haar werd op 23 mei 2012 de vluchtelingenstatus toegekend. Op 29 augustus 2011 verzocht de broer van D. en T., F.G. (O.V. x.xxx.xxx), om internationale bescherming. Op 30 september 2011 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend. Op 3 januari 2012 verzocht V.G. (O.V. x.xxx.xxx), echtgenote van de voor moord veroordeelde A., om internationale bescherming. Aan haar werd op 14 februari 2012 de vluchtelingenstatus toegekend. Aan D.s en T.s zussen B.G. (O.V. x.xxx.xxx) en E.G. (O.V. x.xxx.xxx), die op 2 augustus 2012 om internationale bescherming verzochten, werd op 27 augustus 2012 de vluchtelingenstatus toegekend, net zoals aan A.s zus K.P. (O.V. x.xxx.xxx) en haar zoon E.P. (O.V. x.xxx.xxx), die op 2 juli 2012 om internationale bescherming hadden verzocht. Aan hun zus A.G. (O.V. x.xxx.xx), die op 20 september 2012 voor het eerst om internationale bescherming verzocht, en aan haar enige kind dat ze toen had, S.A., werd uiteindelijk na haar derde verzoek dat op 1 april 2016 ingediend werd op 27 oktober 2016 de vluchtelingenstatus toegekend. Uw grootmoeder G.D. (O.V. x.xxx.xxx) zus van A., verzocht samen met haar dochter A.D. (O.V. x.xxx.xxx), uw moeder, op 26 september 2012 om internationale bescherming en verwierf de vluchtelingenstatus op 30 oktober 2012. Op 31 oktober 2013 verzocht uw grootvader M.D. (O.V.x.xxx.xxx) om internationale bescherming. Hem werd op 26 november 2013 de vluchtelingenstatus toegekend. Uw tante A.D. (O.V. x.xxx.xxx) verzocht op 10 september 2014 om internationale bescherming die ze op 2 oktober 2014 kreeg. Haar minderjarige dochter, A.J. (O.V. x.xxx.xxx), verzocht op 21 januari 2016, om internationale bescherming. Ze verkreeg de vluchtelingenstatus op 7 oktober 2016. A.'s echtgenoot, B.J. (O.V. x.xxx.xxx), verzocht op 26 juli 2016 om internationale bescherming. Hem werd op 29 september 2016 de vluchtelingenstatus toegekend. Aan uw moeders minderjarige kinderen, A.I. (O.V. x.xxx.xxx) en u, werd respectievelijk op 30 januari 2018 en op 21 augustus 2019 op basis van jullie familieband met uw moeder de vluchtelingenstatus toegekend. Aan de minderjarige kinderen van A., M. en A.A. (O.V. x.xxx.xxx), werd respectievelijk op 27 maart 2019 en op 31 mei 2021 op basis van hun familieband met hun moeder de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 19 november 2020 ontving het Commissariaat-generaal voor G.G. een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken waarin de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht wordt om na zijn definitieve veroordeling in België op 22 juni 2020 door het Luikse Hof van Beroep – hij werd veroordeeld

tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor ‘menace par gestes ou emblèmes d'un attentat contre les personnes ou les propriétés, punissable d'une peine criminelle; tentative d'assassinat; détention et port d'armes à feu sans autorisation’ – de mogelijkheid van intrekking van zijn vluchtelingenstatus te evalueren op basis van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Gezien jullie asiolverzoek gebaseerd was op integraal dezelfde motieven als G.s motieven, werd besloten om de geldigheid van de vluchtelingenstatus van alle leden van de familie G. die nog geen Belg geworden zijn, onder wie u, te onderzoeken. Daarom werd aan u een vragenlijst opgestuurd waarbij u uitgenodigd werd om schriftelijk de redenen mee te delen waarom u meent dat uw status behouden moet blijven, gelet

op de fundamenteel duurzaam gewijzigde situatie in Albanië. In uw antwoord liet u weten dat de bloedvete waarin u ten tijde van uw asielverzoek verwickeld was nog steeds bestaat en dat er nog steeds in Albanië voor potentiële slachtoffers van bloedwraak geen afdoende bescherming is.

B. Motivering

Op basis van de elementen in het administratieve dossier kan worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, de redenen die geleid hebben tot uw erkenning als vluchteling opgehouden hebben te bestaan en u niet langer kan weigeren de bescherming in te roepen van het land waarvan u de nationaliteit bezit.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (5) houdt een persoon op vluchteling te zijn indien de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend hebben opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Bij toepassing van artikel 1 C (5) van het Verdrag van Genève, bepaalt artikel 55/3 dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 21 augustus 2019 op basis van uw familieband met een erkend vluchteling, met name uw moeder A.D., als vluchteling erkend werd.

Er dient op basis van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, te worden vastgesteld dat wat u betreft de status van vluchteling dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

In uw antwoord op de ‘mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen’ verwees u naar dezelfde motieven als uw moeder om uw vluchtelingenstatus te behouden. Haar vluchtelingenstatus werd echter opgeheven, omdat zij en haar familie niet aannemelijk hadden gemaakt dat ze bij eventuele veiligheidsproblemen naar aanleiding van de door hen ingeroepen vendetta anno 2022 geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook kon niet aangenomen worden dat de door hen beweerde vendetta anno 2022 nog steeds actueel zou zijn. Derhalve kan ten aanzien van u anno 2022 evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dient ook uw vluchtelingenstatus te worden opgeheven.

C. Conclusie

*Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 55/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het beginsel van de goede administratie zowel als de onjuiste beoordeling*” en van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel.

Verzoekster stelt dat zij zich heeft beroepen en dat zij zich blijft beroepen op de vrees voor wraak van de familie G.

Zij werpt vooreerst op dat de verwerende partij, als partij die om de opheffing van de vluchtelingenstatus verzoekt, het bewijs moet leveren dat zij en haar gezin daadwerkelijk bescherming genieten, wat zij *in casu* niet doet. De verwerende partij, zo stelt verzoekster, neemt immers genoeg met de op haar website beschikbare informatie, die de inspanningen van Albanië om de politieke en justitiële autoriteiten te professionaliseren en doeltreffender te maken, markeert. Dit zijn echter slechts "*lippendienstbetuigingen*" in een land waar corruptie en georganiseerde misdaad welig tieren. Albanië is een klein land en de politieagenten zijn er vaak terughoudend om in te grijpen omdat, volgens de Albanese erecode, wanneer zij iemand beschermen tegen wraak zij het risico lopen op hun beurt getroffen te worden door wraak. Nog volgens verzoekster kan de verwerende partij ook niet aandringen op de gestrengheid van de straffen in de context van bloedwraak. Immers, hoe zwaar de straf ook is, ze beschermt niet tegen de wraak die altijd en overal vandaan kan komen. Het maakt mensen niet uit dat degenen die hen doden naar de gevangenis gaan, men wil beschermd worden en de politie kan dit niet de klok rond. Hoewel Albanië vooruitgang heeft geboekt bij de aanpak van het geweld, is de realiteit op het terrein heel anders. Verzoekster heeft dan ook geen vertrouwen in de autoriteiten die deze bescherming moeten toepassen en zij vreest werkelijk voor haar en haar gezin. In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, is een voldoende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet *in concreto* vastgesteld.

Verzoekster vreest bij terugkeer naar Albanië voor bedreigingen van de familie G. en benadrukt de actualiteit van deze vrees. Zij erkent dat zij onder druk werd gezet en stelt dat het "*niet licht gedrag op sociale netwerken van haar kant*" is dat moet worden betreurd. Een strafexpeditie in België lijkt verzoekster dan weer zeer onrealistisch, in tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert op basis van haar verklaring dat in het buitenland wraak kan worden genomen. Veronderstellen dat het volstaat dat verzoekster in deze omstandigheden en in geval van terugkeer een klacht kan indienen en dat deze klachten een doel dienen en een *follow-up* krijgen, is volgens verzoekster naïef en in tegenspraak met de werkelijkheid.

De mogelijkheid van represailles door de familie G. is volgens verzoekster een actuele realiteit daar de mentaliteit nog niet veranderd is. Er worden nog steeds moorden gepleegd in Albanië en er worden nog steeds Albanese vermoord, zowel in Albanië als in het buitenland. Zij verwijst naar een voorbeeld uit januari 2022 en stelt dat de kranten er regelmatig over berichten en dat hieruit blijkt dat de doeltreffendheid en de efficiëntie van de politiebescherming niet veel groter is dan in het verleden. Zij betoogt dat omdat er twee mensen vermoord zijn, deze moeten "*gerepareerd*" worden, en wel zonder verjaring. Voor verzoekster en haar familie is deze context van angst, van niet in veiligheid zijn en leven, van geen normaal onderwijs te kunnen volgen, moeilijk te hanteren. Verzoekster erkent nogmaals dat er in Albanië maatregelen zijn genomen om de politie en de gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te vergroten, maar stelt dat de goede voornemens in werkelijkheid nog steeds niet opgevolgd worden. Luidens het verzoekschrift heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het verleden meermaals geoordeeld dat de Albanese autoriteiten hun beschermende rol in gevallen van bloedwraak niet konden waarborgen en dat wraak zelfs vrouwen in gevaar kon brengen. De verwerende partij erkent dat er nog vooruitgang moet worden geboekt, waarbij corruptie als een struikelblok wordt aangemerkt, en verzoekster stelt dat ook hier enkele positieve initiatieven genomen zijn maar dat de realiteit op het terrein anderzijds de onuitvoerbaarheid van wat is opgezet toont en dat de media dit hebben opgemerkt, door de terugkerende demonstraties, onverwachte sterfgevallen, ... Verzoekster verwijst hiervoor naar stuk 2, zoals gevoegd bij het verzoekschrift. Zij herhaalt dat de situatie tot op heden zorgwekkend is omdat de mentaliteit nog niet veranderd is en dat beroep proberen te doen op de autoriteiten vruchteloos blijft. Zij is ervan overtuigd dat de stresserende situatie en het geweld omwille van de mogelijke bloedwraak dat hieruit voortvloeit het leven in Albanië voor haar onmogelijk maakt. Volgens verzoekster heeft zij dan ook een vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en is er een gevaar in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij verwijst vervolgens nogmaals naar eerdere rechtspraak van de Raad.

Voorts wijst verzoekster op haar integratie. Zij betoogt dat, na zoveel jaren in België te hebben gewoond en zich hier te hebben gevestigd, teruggaan een onmenselijke en vernederende behandeling is. Zij stelt dat zij een concrete, niet van aannemelijkheid gespeende situatie voorlegt en herinnert eraan dat het begrip 'bewijs' soepel moet worden uitgelegd.

Tot slot werpt verzoekster op dat de verwerende partij het beginsel van gelijkheid en non-discriminatie tussen vluchtelingen schendt. Zij oppert dat *“als het erom gaat alle dossiers van Albanese in het kader van vendetta’s te heropenen, dit voor al die dossiers zou moeten gebeuren, wat echter niet het geval blijkt te zijn”*.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoekster de Raad om *“het bestreden besluit nietig te verklaren of, subsidiair, te herzien en haar vluchtelingenstatus te bevestigen”*.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt te staving van haar betoog volgend stuk bij het voorliggende verzoekschrift:

- verslag Nationaal Verzoeningscomité voor de periode 28 februari 2018 tot 1 maart 2020 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Waar verzoekster vraagt om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, de bestreden beslissing van de commissaris-generaal slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. De Raad stelt echter vast dat verzoekster niet verduidelijkt op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou inhouden van enerzijds artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, waarbij tevens dient te worden opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt, en anderzijds van *“het beginsel van de goede administratie zowel als de onjuiste beoordeling”*, waarbij niet wordt verduidelijkt over welk rechtsprincipe of welke beginselen van behoorlijk bestuur het hier gaat. Verzoekster kan deze schendingen dan ook niet dienstig aanvoeren.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de vaststelling van de opheffing van de vluchtelingenstatus. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, onder meer voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.5. Overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3 en 55/5 op te heffen.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen. Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Artikel 1, C, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Verdrag van Genève) luidt als volgt:

“Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkregen;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
- 5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
- 6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren.”*

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C, (5), van het Verdrag van Genève. Hierbij dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees voor vervolging weg te nemen.

2.3.6. De aan verzoekster op 21 augustus 2019 toegekende vluchtelingenstatus wordt door de commissaris-generaal op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet opgeheven omdat de omstandigheden op grond waarvan verzoekster de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat in verzoeksters antwoord op de aan haar geboden ‘mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen’ van 4 mei 2022, wordt verwezen naar dezelfde motieven als haar moeder om de vluchtelingenstatus te behouden en dat de vluchtelingenstatus van verzoeksters moeder werd opgeheven omdat *“zij en haar familie niet aannemelijk hadden gemaakt dat ze bij eventuele veiligheidsproblemen naar aanleiding van de door hen ingeroepen vendetta anno 2022 geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ook kon niet aangenomen worden dat de door hen beweerde vendetta anno 2022 nog steeds actueel zou zijn”*. Derhalve, zo oordeelt de commissaris-generaal, kan ten aanzien van verzoekster evenmin besloten worden tot het bestaan van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en dient ook haar vluchtelingenstatus te worden opgeheven.

Voor een goed begrip van de zaak is de herneming van de motieven van de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus, genomen ten aanzien van verzoeksters moeder A.D., wiens beroep bij arrest nr.

285 761 van 7 maart 2023 door de Raad werd verworpen wegens gebrek aan actueel belang, bijgevolg aangewezen. Deze motivering luidt als volgt:

“(…)

B. Motivering

Op basis van de elementen in het administratieve dossier kan worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, de redenen die geleid hebben tot uw erkenning als vluchteling opgehouden hebben te bestaan en u niet langer kan weigeren de bescherming in te roepen van het land waarvan u de nationaliteit bezit.

Artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (5) houdt een persoon op vluchteling te zijn indien de omstandigheden in verband waarmee hij als vluchteling werd erkend hebben opgehouden te bestaan en hij niet langer kan weigeren zich onder de bescherming te stellen van het land van nationaliteit. Bij toepassing van artikel 1 C (5) van het Verdrag van Genève, bepaalt artikel 55/3 dat dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 30 oktober 2012 als vluchteling erkend werd omdat uw vluchtrelaas aannemelijk werd geacht en omdat op basis van de toenmalig beschikbare informatie werd geoordeeld dat er voor potentiële slachtoffers van bloedwraak in Albanië onvoldoende bescherming was.

Er dient op basis van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal, te worden vastgesteld dat wat u betreft de status van vluchteling dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Er dient immers opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunde op de motieven die werden aangehaald door uw moeder G. Haar vluchtelingenstatus werd evenwel opgeheven. Haar opheffingsbeslissing luidt als volgt:

“Er dient op basis van de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal te worden vastgesteld dat wat u betreft de status van vluchteling dient te worden opgeheven op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet en dit omdat de omstandigheden op grond waarvan u de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

Uit niets blijkt immers dat jullie, indien jullie anno 2022 problemen met de familie G., de tegenpartij, zouden ondervinden, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de in Albanië beschikbare beschermingsmogelijkheden. Gevraagd waarom jullie anno 2022 bij problemen met de tegenpartij geen beroep zouden kunnen doen op de politie, antwoordden u en uw familieleden in jullie schriftelijke reactie op de ‘mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen’ die naar jullie werd gestuurd dat de politie zelf onderworpen is aan het gewoonterecht van de kanun en dat dus niemand in een bloedvete bescherming kan bieden, ook een politieagent, van welke functie ook, niet, omdat degene die een doelwit van bloedwraak helpt zelf ook riskeert betrokken te geraken in een bloedvete. Bovendien blijven er, ondanks de evolutie in wetgeving, bloedwraakmoorden gepleegd worden – jullie verwezen in dit verband naar een bloedwraakmoord verschenen in de pers –, waaruit jullie afleiden dat de geboden bescherming niet effectiever is dan in het verleden: tot enkele jaren geleden merkten verschillende internationale rapporten op dat de Albanese autoriteiten onmachtig waren inzake de bloedwraakproblematiek en volgens jullie is het niet in enkele jaren tijd dat dit veranderd kan worden. Dit is overigens ook het geval voor huiselijk geweld tegen vrouwen: de staat probeert inspanningen te doen om slachtoffers te beschermen, maar ondanks deze inspanningen blijven veel vrouwen vermoord worden. Tot slot is bescherming in bloedvetes sowieso quasi onmogelijk af te dwingen: aangezien jullie tegenpartij, een grote clan, vastberaden is om zich te wreken, zouden jullie 24 uur op 24 bewaakt moeten worden, hetgeen, gelet op de beperkte middelen van de Albanese politiediensten, praktisch onmogelijk is. Overigens is Albanië een klein land en de bevoegdheden van de politieagenten zijn territoriaal bepaald waardoor bescherming over het hele Albanese territorium uitgesloten is. Uw echtgenoot M.D. merkte volledigheidshalve nog op dat hij vroeger van 1992 tot 2004 politieagent was waardoor hij, gelet op zijn contacten binnen het politiekorps, beter dan wie ook kan weten dat de autoriteiten vroeger en ook nu onmachtig zijn om voldoende bescherming aan bloedwraakslachtoffers te verlenen (antwoord op

'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 1). Jullie reflecties over het actueel functioneren van de Albanese politie en over jullie actuele beschermingsmogelijkheden in Albanië overtuigen evenwel geenszins. Geen enkele politiedienst ter wereld kan er, betreffende de door u aangehaalde (bloedwraak)moorden die in Albanië gepleegd worden, geïllustreerd door een krantenknipsel over een zeventienjarige jongen die zijn buurman doodschoot, immers in slagen om alle moorden of elke vorm van misdaad op zijn territorium te voorkomen. In dit verband moet erop gewezen worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Dat de politie jullie niet voortdurend persoonlijk zou kunnen beschermen, betekent op zich niet dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat jullie 24 uur op 24 uur overal in Albanië een agent voor jullie lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die jullie belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Daar waar ten tijde van de behandeling van uw asielerzoek nog geoordeeld kon worden dat de Albanese politiediensten in bloedwraakzaken niet altijd adequaat optraden, is dit anno 2022 niet langer het geval. In dit verband blijkt immers, in tegenstelling tot jullie algemene, niet concreet onderbouwde beweringen – de problematiek van huiselijk geweld houdt geen verband met de bloedwraakproblematiek en M.D. kan in deze bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd – uit de geactualiseerde informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de **COI Focus: Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State van 29 juni 2017**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/blood-feuds-contemporary-albaniacharacterisation-prevalence-and-response-state> of <https://www.cgvs.be/nl>) dat in Albanië maatregelen werden/ worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar, hetgeen ook de dader van de in het door jullie vermelde krantenartikel over een recente bloedwraakmoord riskeert (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 1). Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-

generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops" (één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit versterkt de algehele capaciteit om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefacten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen ook in het kader van bloedvetes de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Gelet op de hierboven beschreven actuele beschermingsmogelijkheden in Albanië blijkt uit niets dat jullie bij eventuele veiligheidsproblemen anno 2022 geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een terugkeer naar Albanië voor jullie sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot blijkt uit niets dat, in tegenstelling tot jullie beweringen hierover, jullie vendettaproblematiek anno 2022 nog steeds actueel zou zijn. Gevraagd om te vermelden welke concrete indicaties jullie hebben om te besluiten dat de bloedvete waarin jullie bij jullie vertrek uit Albanië verwickeld waren nog steeds bestaat, antwoordden jullie weliswaar dat de vendetta nog steeds actueel is en dat de enige reden waarom niemand van jullie clan sinds de dubbele moord van 2005 gedood is, ondanks de vastberadenheid van de tegenpartij om zich te wreken – het gevaar kan, gezien de tegenpartij talrijk is, van alle kanten komen en ook huurmoordenaars kunnen worden ingeschakeld –, is dat niemand van jullie clan zich nog in Albanië bevindt. Bovendien wezen jullie erop dat een clan niet zonder eerverlies zijn bloedwraakintentie kan opgeven en dat enkel wanneer de tegenpartij openlijk aanvaardt om af te zien van wraak zouden jullie naar Albanië kunnen terugkeren (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te

delen', vraag 2). Dit hebben jullie evenwel niet aannemelijk gemaakt. Er kan immers gewezen worden op de houding van vele leden van uw familie, i.e. de familie G., op sociale media die alles behalve discreet zijn over hun verblijfplaats(en), onder meer in België. M.G., echtgenote van J. G., geeft op haar facebookaccount gewoon weer dat ze in het 'Brussels Hoofdstedelijk Gewest' woont. T. G. (O.V. x.xxx.xxx) zegt op facebook openlijk als zelfstandige te werken bij de bar 'E.' en in Bütgenbach te wonen. Op zijn instagrampagina geeft hij zelfs zijn adres en zijn telefoonnummer prijs. Uit de facebookaccount van D.G. (O.V. x.xxx.xxx), T.s broer, blijkt dat hij in Bütgenbach als zelfstandige werkt bij "F. & M.". Een eenvoudige search op Google laat toe het exacte adres van zijn winkel te achterhalen. T.s en D.s broer F.G. (O.V. x.xxx.xxx) laat dan weer op facebook weten in Antwerpen te wonen en hun zus A. (O.V. x.xxx.xxx), die geboren werd op 11 maart 1991 en die haar facebookaccount onder de naam 'A.S.' onderhoudt – haar zoon heet S. en op 11 maart 2021 postte ze dat ze dertig werd –, checkte op 30 januari 2018 samen met haar nicht A.J. (O.V. x.xxx.xxx) (uw dochter), die haar facebookaccount onder de naam 'A.J.J.' onderhoudt, waarbij er naar haar zoon J. wordt verwezen, in het zwembad van Eupen in. A. en haar echtgenoot B.J. (O.V. x.xxx.xxx) zijn overigens erg actief op sociale media. Zo checken ze meermaals in in de Oostkantons, onder meer in Eupen en Bütgenbach. Ook E.G. checkt in Eupen in. Verschillende leden van de familie G. deelden voorts informatie op facebook over de deelname van R.G. (O.V. x.xxx.xxx) (zoon van L.G. (O.V. x.xxx.xxx)), die op facebook bekend staat als 'R.D.' – D. is de naam van zijn vader, die, zoals hierboven aangehaald, voor moord werd veroordeeld – aan een internationale modellenwedstrijd waarbij de gegevens over het evenement, met name datum en plaats, worden gedeeld. Ook L.G. (O.V. x.xxx.xxx), zoon van J.G. die broer was van P.G., maakt zijn link met België openlijk kenbaar en uit zijn facebookposts blijkt zelfs dat hij minstens twee keer naar Albanië is teruggekeerd. Op 5 juli 2021 checkte hij in in het Y. Hotel te Vlora en in januari 2021 was hij in Tirana en op restaurant in Laç, vlakbij Derven, de thuishaven van jullie familie. Nochtans verklaarden jullie, zoals aangehaald, dat Albanië een klein land is waar het risico om mensen gelinkt aan de tegenpartij tegen te komen volgens jullie 'zeer groot' is (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 1). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen waarbij meerdere leden van de familie G. duidelijk geen moeite doen om hun verblijfplaats in België, en meer bepaald in de Oostkantons, een gemeenschap van niet meer dan 100000 inwoners, te verbergen, waarbij sommige G.'s zelfs zo ver gaan om hun werkadres of hun deelname aan openbare evenementen openlijk te communiceren, kan niet anders dan besloten worden dat jullie het mensen die één of meerdere G.'s wensen te lokaliseren, bijv. om wraak te nemen, niet moeilijk maken. Nochtans blijkt uit de door jullie gegeven antwoorden dat jullie er zich van bewust zijn dat bloedwraak ook in het buitenland, dus niet alleen in Albanië, kan genomen worden (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 1) en dat het gevaar van alle kanten kan komen, ook van door de tegenpartij betaalde huurmoordenaars (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 2). Jullie bijzonder onvoorzichtige houding op voor iedereen toegankelijke sociale media is hiermee niet in overeenstemming te brengen. Gelet hierop en gelet op de reizen naar Albanië van minstens één lid van jullie familie, kan dan ook niet aangenomen worden dat de door jullie beweerde vendetta nog steeds actueel zou zijn.

In verband met de door jullie aangehaalde integratie in België (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 5) kan nog opgemerkt worden dat dit een motief is dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen op grond van de vaststelling van mogelijke opleidingskansen in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is voorgaand motief niet relevant.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kom ik tot het besluit dat uw vluchtelingenstatus dient opgeheven te worden op grond van de fundamenteel, duurzaam gewijzigde situatie in uw land van nationaliteit waardoor bescherming niet langer nodig is. U haalt evenmin dwingende redenen voortvloeiende uit vroegere vervolging, aan om te weigeren deze bescherming in te roepen. U haalde ook geen overtuigende elementen aan die erop wijzen dat uw leven, vrijheid of fysieke integriteit heden in gevaar zijn bij een terugkeer naar Albanië.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u anno 2022 evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dient ook uw vluchtelingenstatus te worden opgeheven.

(...)"

2.3.7. Na een grondig onderzoek door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), waarbij verzoekster de gelegenheid heeft gekregen om op de elementen waarop de eventuele opheffing van haar status zijn gebaseerd te reageren, wordt, zo weze herhaald, de aan verzoekster toegekende vluchtelingenstatus blijkens de bestreden beslissing opgeheven op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet omdat de omstandigheden op grond waarvan verzoeker de status van vluchteling werd toegekend zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is.

In het antwoord van verzoeksters moeder, tevens in naam van haar twee kinderen, waaronder verzoekster, op de in het kader van de geboden mogelijkheid *d.d.* 4 mei 2022 om schriftelijk de redenen van het behoud van de vluchtelingenstatus mee te delen (administratief dossier, map landeninformatie), staat te lezen dat de bloedvete waarin zij ten tijde van hun asielverzoek verwickeld waren nog steeds bestaat en dat er in Albanië voor potentiële slachtoffers nog steeds geen afdoende bescherming is.

Uit de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus, genomen ten aanzien van verzoeksters moeder, en waarop de bestreden beslissing is gesteund, blijkt dat de reflecties van de familieleden van verzoekster over het actueel functioneren van de Albanese politie, over hun actuele beschermingsmogelijkheden, alsook over de actualiteit van de vendetta, in de opheffingsbeoordeling werden betrokken, maar dat geoordeeld werd dat deze geenszins overtuigen. In het verzoekschrift komt verzoekster in wezen en in hoofddeorde niet verder dan zich opnieuw op dezelfde argumenten te beroepen, die evenwel reeds werden tegemoet gekomen door de commissaris-generaal en waarvan de pertinente beoordeling door de Raad wordt bijgetreden.

2.3.8. In het verzoekschrift wijst verzoekster vooreerst op de onmogelijkheid om gebruik te maken van de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden. Zij voert aan dat de mentaliteit in Albanië nog niet veranderd is, dat er, onder verwijzing naar hetzelfde voorbeeld als reeds gevoegd bij de schriftelijke antwoorden op de vraag naar het behoud van de vluchtelingenstatus, nog steeds moorden gepleegd worden, dat in realiteit bescherming niet mogelijk is en dat zij geen vertrouwen heeft in de autoriteiten.

De Raad herinnert eraan dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen (en *a fortiori* behouden) bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. De Raad wijst er verder op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Zoals in de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus, genomen ten aanzien van verzoeksters moeder, terdege wordt aangehaald, kan geen enkele politiedienst ter wereld er, betreffende de door haar aangehaalde (bloedwraak)moorden die in Albanië gepleegd worden, in slagen om alle moorden of elke vorm van misdaad op zijn territorium te voorkomen. De aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het gegeven dat de politie de familie niet voortdurend persoonlijk zou kunnen beschermen, op zich niet betekent dat afdoende bescherming niet voorhanden zou zijn. Immers, afdoende politiebescherming houdt niet in dat de klok rond overal in Albanië een agent voor lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, doch wel dat de belagers eventueel worden gearresteerd en vervolgd.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij, als partij die om de opheffing van de vluchtelingenstatus verzoekt, moet aantonen dat zij en haar gezin daadwerkelijk bescherming genieten, hetgeen zij volgens haar nalaat te doen, wijst de Raad erop dat, overeenkomstig artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, indien, zoals *in casu*, de dreiging van vervolging of van ernstige schade uitgaat van een niet-overheidsfactor, deze enkel in overweging kan worden genomen voor toekenning van internationale bescherming "*indien kan worden aangetoond dat de [de Staat of partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen], inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging*

of ernstige schade". Uit dit artikel volgt dat de bewijslast in dit geval rust op de partij die beweert dat een dergelijke bescherming niet toegankelijk is. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet deze nationale bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door het instellen van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Nationale bescherming doelt op het vermogen van het land van herkomst om daden van vervolging of ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, pt. 44).

In het voorliggend verzoekschrift beperkt verzoekster zich ertoe de analyse van de verwerende partij aangaande de beschikbare landeninformatie te bekritisieren, zonder dat zij erin slaagt op basis van overredende argumenten dan wel op basis van actuele landeninformatie aan te tonen dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt en de bevindingen die zij dienaangaande maakt niet langer correct of actueel zouden zijn. Zoals reeds aangehaald, vergenoegt verzoekster er zich in het verzoekschrift in hooforde toe zich te verhalen op de argumenten zoals reeds naar voren geschoven tijdens het antwoord van verzoeksters moeder op haar op 4 mei 2022 geboden 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', maar slaagt zij er niet in de door de commissaris-generaal terecht en correcte beoordeling hiervan in een ander daglicht te plaatsen, laat staan te ontkrachten of weerleggen.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarnaar de *weblink* wordt opgenomen, te weten de COI Focus "Albanië Algemene Situatie" van 15 juni 2020 en de COI Focus "Albania: Blood Feuds in contemporary Albania: Characterisation, Prevalence and Response by the State" van 29 juni 2017, blijkt dat Albanië een beschermingssysteem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Albanese burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De niet-onderbouwde kritiek van verzoekster dat dit slechts "lippendienstbetuigingen" betreft, is niet ernstig.

Dat corruptie en georganiseerde misdaad in Albanië nog een probleem vormen en dat op dit vlak nog een aantal hervormingen zijn, betreft een gegeven dat in de motivering van de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus genomen ten aanzien van verzoeksters moeder en landeninformatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet evenwel geenszins afbreuk aan het feit dat de Albanese autoriteiten, zoals blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, dat zij aan haar onderdanen (ook in geval van bloedwraak) de nodige bescherming bieden en dat verzoekster zich zo nodig toegang kan verschaffen tot dergelijke bescherming. Specifiek wat bloedwraak betreft, blijkt uit de door de verwerende partij gehanteerde landeninformatie dat, niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren een officiële klacht in te dienen, de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. De beslissing, genomen ten aanzien van verzoeksters moeder, overweegt in dit verband als volgt:

"Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar, hetgeen ook de dader van de in het door jullie vermelde krantenartikel over een recente bloedwraakmoord riskeert (antwoord op 'mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen', vraag 1). Ook deze

aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies.”

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt tevens dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen kunnen worden ondernomen om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen en dat wangedrag van politieagenten niet zonder meer wordt gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Tevens blijkt dat de laatste jaren in deze context verschillende concrete maatregelen op het terrein werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Ten slotte blijkt nog dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen heeft ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoekster aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde informatie weegt geenszins op, ligt voor een stuk in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de informatie zoals gehanteerd door de verwerende partij.

Er kan dan ook wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen ook in het kader van bloedvetes de Albanese autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Er kan dan ook niet worden aangenomen, en verzoekster weet hiervan ook geenszins te overtuigen, dat zij bij eventuele veiligheidsproblemen naar aanleiding van de door haar ingeroepen vendetta thans geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.3.9. Daarenboven blijkt, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, uit niets dat de vendettaproblematiek thans nog steeds actueel zou zijn. De opmerkingen van verzoeksters familie in verband met de actualiteit van deze problematiek werden hierbij in overweging genomen. Echter, gelet op de houding van vele leden van verzoeksters familie op sociale media (administratief dossier, map landeninformatie) die allesbehalve discreet zijn over hun verblijfplaats(en), onder meer in België, en meer bepaald overwegend in de Oostkantons, een gemeenschap van niet meer dan 100.000 inwoners, waarbij sommigen zelfs zo ver gaan om hun werkadres of hun deelname aan openbare evenementen openlijk te communiceren, kan niet anders dan worden besloten dat de familie van verzoekster het personen die één of meerdere van hen wensen te lokaliseren, bv. om wraak te nemen, niet moeilijk maakt. Daar komt nog bij dat minstens één lid van de familie twee keer naar Albanië is teruggereisd en bepaalde van zijn locaties toen kenbaar maakte op sociale media, wat niet te rijmen valt met de bewering van verzoeksters moeder dat Albanië een klein land is waar het risico om mensen gelinkt aan de andere clan tegen te komen zeer groot is. Uit de antwoorden op de vraag van 4 mei 2022 naar het behoud van de vluchtelingenstatus blijkt verder dat verzoeksters moeder, die tevens in naam van haar kinderen antwoordt, er zich van bewust is dat bloedwraak ook in het buitenland kan worden genomen en dat het gevaar van alle kanten kan komen, ook van door betaalde huurmoordenaars. Bijgevolg kan de bijzonder onvoorzichtige houding van verzoeksters familieleden op voor iedereen toegankelijke sociale media niet in overeenstemming worden gebracht met de beweerdde actualiteit van de vendettaproblematiek. Dat “*lichtzinnig gedrag op sociale netwerken*” niet in persoon aan verzoekster kan worden toegedicht, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar verzoekster betoogt dat zij “*onder druk gezet*”, komt ze er niet dit te concretiseren en het is de Raad onduidelijk waarop zij doelt en wat zij hiermee beoogt. Waar in het verzoekschrift nog wordt voorgehouden dat een strafexpeditie in België zeer onrealistisch lijkt, gaat zij voorbij aan de schriftelijke antwoorden op de vraag naar het behoud van de vluchtelingenstatus, waarin verzoeksters moeder zelf aangeeft dat bloedwraak ook in het buitenland en door huurmoordenaars kan worden genomen.

2.3.10. Waar verzoekster doorheen het verzoekschrift en ter weerlegging van de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing wijst op verschillende Franstalige arresten van de Raad uit 2008, 2011 en 2014, kan nog worden opgemerkt dat zij met deze verwijzing geen afbreuk kan doen aan de voormelde

vaststellingen. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk verzoek om internationale bescherming moet afzonderlijk en op individuele wijze worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming, waaronder de voorliggende landeninformatie, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

2.3.11. De door verzoeksters moeder, tevens in haar naam, opgeworpen integratie in het antwoord omtrent het behoud van de vluchtelingenstatus en zoals herhaald in het verzoekschrift, is een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van het Verdrag van Genève, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Het commissariaat-generaal is enkel bevoegd het eventueel risico bij een terugkeer naar het land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het gegeven *“zoveel jaren in België te hebben gewoond en zich daar te hebben gevestigd”* niet relevant. Waar verzoekster nog aanvoert dat een terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt, herhaalt de Raad dat de beslissing tot opheffing van de vluchtelingenstatus op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De beslissing houdt evenmin een absoluut verbod in om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

2.3.12. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel, werpt verzoekster op dat *“als het erom gaat alle dossiers van Albanezen in het kader van vendetta's te heropenen, dan zou dat voor al die dossiers moeten gebeuren, wat echter niet het geval lijkt te zijn.”* De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Verzoekster slaagt er niet in dit aan te tonen. De Raad merkt op dat verzoekster met haar hoger geciteerd betoog er niet in slaagt aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld, te meer in verzoeksters concrete geval werd vastgesteld dat haar beweerde vrees voor de vendetta thans niet langer actueel is en zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij eventuele veiligheidsproblemen naar aanleiding van de vendetta geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de in Albanië aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.3.13. In acht genomen wat voorafgaat kon de verwerende partij met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet op te heffen.

2.3.14. De Raad ziet, gelet op het voorgaande, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS